

Op de ladder van de liefde

Loop je het risico te vallen

Stel je hebt de nieuwe bundel van Krijn Peter Hesselink – voormalig Nederlands Slamkampioen – voor je op tafel liggen. Zelf zit je stil op een stoel. Dan nog is een gereede kans dat je bevangen wordt door iets als hoogtevrees wanneer je naar het omslag kijkt. Want daarop is een klein, zittend figuurtje te zien en heel veel stoep. De fotograaf moet bij het maken van dit beeld op grote hoogte hebben gestaan, terwijl de camera zich naar het model toezog. En dan heet de bundel haast uitdagend 'Als niemand vangt'.

Dat omslag zou verder niet zo interessant zijn als hoogte, diepte en wankel evenwicht in deze vierde bundel van Hesselink niet een belangrijke rol zouden spelen. 'Als niemand vangt' speelt zich namelijk af in wat je zou kunnen noemen 'de ruimte van het volledig leven'. En die verwijzing naar

Lucebert is niet toevallig: de Vijftiger is op verschillende manieren aanwezig in deze bundel.

Dat volledige leven en die ruimte zijn zelfs heel letterlijk te nemen. Hesselink dicht over de liefde, en over het verdriet dat daarmee samen kan gaan, over jeugd, familie, ouderdom. Maar herinneringen en andere gebeurtenissen plaatst hij in een wereld zonder vaste grond, zonder bodem of zonder dak. Er zijn dromen waarin de aarde 'gierend uit de bocht' vliegt, scènes waarin een lift als die in Sjakie's chocoladefabriek door het dak schiet en waarin balkons zich opmaken 'de hemel op te vangen'. En wanneer een ik-figuur zijn zus hoog op een ladder ziet staan 'zonder muur om tegen te rusten', wordt hij bevangen door duizelingen: 'de grond onder mijn voeten // is angstwekkend dichtbij'.

Tussen de heldere, spreektaalige regels van Hesselinks gedichten klinkt het besef dat zekerheden er niet zijn, dat grip krijgen op het leven en richting zoeken nog niet zo makkelijk zijn: "nu maken we een wandeling / dat hoort zo in de bergen, zegt mijn vader // hij weet pas zeker of we zijn verdwaald/ als we de weg weer teruggevonden hebben // ik was al misselijk en op zijn schouders / wordt dat alleen maar erger."

Stabielste factor is in die wereld misschien nog wel de liefde. Liep die in zijn vorige bundel nog op de klippen, nu wordt er samengewoond, aardiger verwoord als meubels die 'zich bij de jouwe hebben opgeteld', in een huis waar boeken op wankele stapels staan en een al te gezapig leven kunnen helpen voorkomen:

*wanneer het je hier toch iets te stabiel
en rustig dreigt te worden, scheur je maar
wat bladzijden uit hun verband*

Hesselink geeft de wereld makkelijk een lichte draai, en laat daarbij meer dan voorheen een ondertoon van verwarring en vervreemding toe. Al geeft hij zijn ongecompliceerde spreektoon af en toe te veel ruimte, waardoor z'n spitse kijk op menselijk gedoe vertroebeld raakt.

**Tussen de heldere
regels door kiert
het besef dat er geen
zekerheden bestaan**